

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 9

Sabri Memet Güzelbeyoğlu
Orhon Murat Arıburnu
Marcello Argilli
Melek Güngör
Nuran Turan



'Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim Ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 9 Ocak-Şubat 1992

(İkinci Basım: Ağustos 1994)

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 30.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 300.000 TL.

Taahhütlü: 420.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

#

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

ISSN 1300-3291

Kapak: Yıldırım Derya

Merhaba!

Kırmızıfare'nin 8. sayısıyla birlikte gönderilen anketleri doldurup bize göndermenizi bekliyoruz. Ankete katılarak hem nasıl bir dergi istediğinizi bize anlatmış olarak ilk adımı atmış olacaksınız. Kırmızıfare'nin diğer dergilerden farklı olduğunu siz zaten biliyorsunuz. Kırmızıfare, sadece dergi. Siz sevgili okurlarımızın Kırmızıfare'den istediklerinin de bu olduğuna inanıyoruz.

Edebiyat dolu bir yıl dileriz.



İçindekiler

Ah Şu Teldolap.....	<i>Orhon Murat Arıburnu</i>	3
Yarasalar Yalnızca Geceleri Uçabilir.....	<i>Sabri Memet Güzelbeyoğlu</i>	4
Bulut Lila.....	<i>Melek Güngör</i>	10
Masal Adam.....	<i>Marcello Argilli</i>	18
Serdar'ın Misketleri.....	<i>Nuran Turan</i>	22
Bir Kitap Bir Yazar.....		29
Bir Sözcük Bin Sözcük.....		31
Biz Bize.....		32

AH ŞU TELDOLAP

Sıcak ekmek kokusunu duyunca,



Küçük farem, deliğinde görünür.

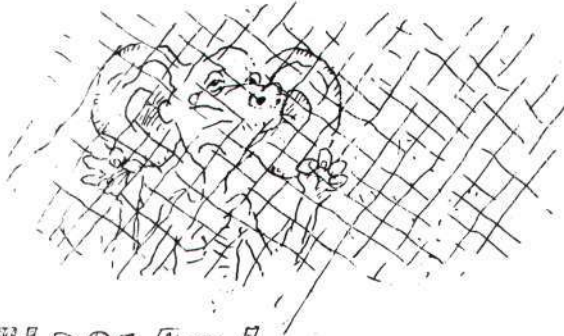


Yemek ister,

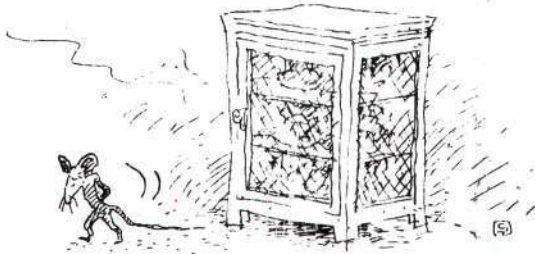
Yiyemez.

içmek ister,

içemez ...



AH ŞU TELDOLAP!



YARASALAR YALNIZCA GECELERİ UÇABİLİR

Sabri Memet Güzelbeyoğlu

Resimler: *Mıstık*

4

BEN BATMAN! Yarasa adam. Hiçbir şeyden korkmam. Yani öyle olması gerekiyor, ama karanlıktan çok korkarım. Bunu okulda sıra arkadaşım Mustafa'ya söyleyince güldü.

"Tabii oğlum!" dedi, "Sen Batman falan değilsin ki, yalnızca onu taklit ediyorsun. Aynı tiyatrolardaki gibi."

Mustafa'ya çok kızdım.

"Ben Batman'im!" diye bağırdım.

"Boş versene ya!" dedi sırtarak. "Sen kimi kandırıyorsun?"

İyiye sinirlenmişim. Hele bir de elini burnuma doğru sallayınca kan beynime sıçradı. Dişlerimin arasından ılık çalar gibi fısıldadım.

"Ben Batman'im! Ve sen tek zayıf noktamı, karanlıktan korktuğumu öğrendin ölümlü! Eğer bunu ağzından kaçırarak olursan bu senin sonun olur,

unutma!"

Ben daha sözümü bitirmeden Mustafa kaçmaya başlamıştı bile. Kaçarken bir yandan da, "Deli bu ya! Deli!" diye bağıırıyordu.

Bir süre arkasından bakakaldım. İyi ki ona köpeklerden, alacakaranlık kuşağı dizisinden ve tatlı su canavarlarından korktuğumu söylemedim, diye düşündüm. Çünkü ağzını sıkı tutamayabilirdi. Bu da haliyle benim suçluları yakalamamı zorlaştırırdı.

Akşamüstü çay içerken konuyu anneme de açtım.

"Anneciğim," dedim. "Ben bugünden itibaren Batman olmaya karar verdim. Ayrıca okulu da bırakıyorum."

Annem ağzındaki çayı sanki boğulurcasına yuttuktan sonra, artık çayın sıcaklığından mı yoksa



söylediklerimi tam anlamadığı için mi bilemiyorum, faltaşı gibi açılmış gözlerle bana baktı.

"Ne?" dedi.

"Batman," dedim. "Hani yarasa adam. Pır pır pır!" Bir yandan da kollarımı yarasanın kanatlarıymış gibi hareket ettiriyordum.

"Pır pır pır?" dedi annem.

"Evet," dedim. "Pır pır pır! İşte ondan olmaya karar verdim ve okulu bırakıyorum."

O sırada babam geldi. Bizim pır pır etmemize garip garip bakıyordu ki, annem babamı fark etti.

"Bizim oğlan," dedi, "kanarya adam olmaya karar vermiş... Okulu da bırakacakmış."

Birden gözleri parladı babamın.

"Aslan oğlum benim!" diye bağırdı. "Demek artık Fenerbahçelisin ha! Hem de futbolcu olacakmış, abucı cıbu cıbo..."

Beni kucaklamış salonda dört dönüyordu, bir yandan da böyle garip sesler çıkartıyordu.

Babam, çocukluğunda hep futbolcu olmak istemiş ama sonradan avukat olmuş. İşte sevincinin asıl nedeni buydu.

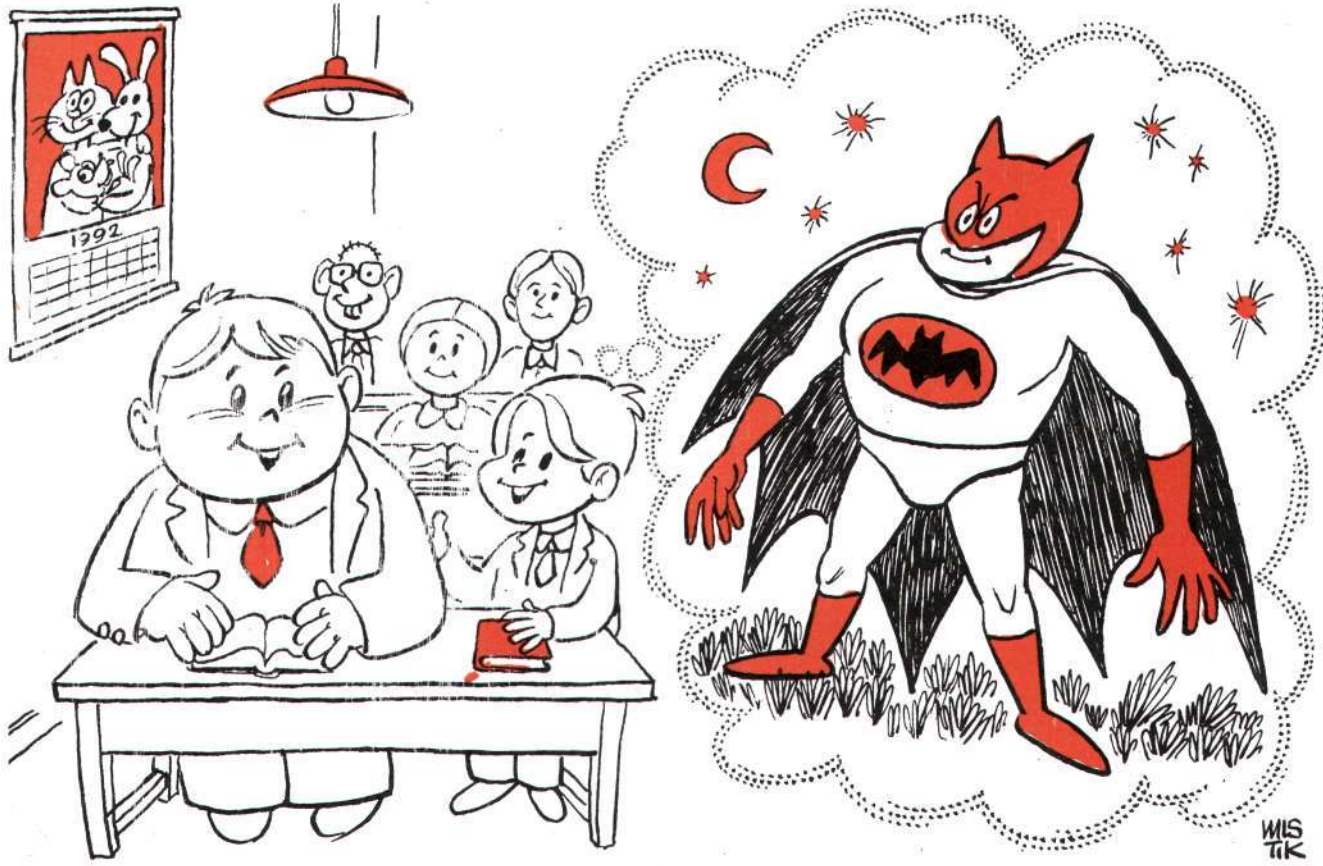
Bir an durdu, "Ama," dedi,

"bunun için okulu bırakman gerekmez. Tamam mı?" Sonra koşuşturmaya devam etti. Tabii ki hiçbir şey söylemedim, babaların neşesi bozulmaya gelmez.

O gece uyumadan önce yatakta uzun uzun düşündüm. Bu konuyu bir daha kimseye açmamaya karar verdim. Öyle değil mi ama! İnsanın anne babası bile anlamıyorsa...

Ertesi gün okula gittiğimde gördüm ki boşuna kafa patlatmışım o kadar saat. Mustafa başımızdan geçenleri çoktan anlatmıştı herkese. Beni her gören, "Ooo, Batman Bey, günaydın," ya da, "Vay, Batman da gelmiş," diye takılıyordu. Hattâ bazıları bununla da kalmamış, salıncaklara çıkmış, "İmdaat, burada mahsur kaldık, bizi kurtaracak bir Batman yok muuu!" diye bağıırıyordu. Tabii ki hiçbirine aldırmadan geçip gittim bahçeden. Onlar henüz işin ciddiyetini kavrayamamış ölümlülerdi.

Sınıfıma girdim, sırama oturdum. İlk zil çaldı, öğretmen neredeyse girer sınıfa diye düşünüyordum ki, sınıf başkanı Tolga yanıma



oturmaya çalışıyor. (Çalışıyor diyorum, çünkü bizim sınıf başkanı Tolga, biz ona bezelye Tolga deriz, biraz şişmancadır.) Nerede kalmıştım? Haa, işte Tolga yanıma sığışmaya çalışıyor. Garip garip baktığımı görünce, "Oradan, öyle saçma sapan bakacağına yardım et gireyim şu sıraya."

Ben çektim, o kendini biraz itti, ben sağa, o sola, biraz aşağı, hadi yukarı derken zor

da olsa sığabildi sıraya.

"Ohhh," dedi, "Başardım."

"Başarmasına basardın da," dedim, "Peki nasıl çıkacaksın?"

"Bir çaresini buluruz."

O sırada pattadak kapı açıldı, hepimiz ayağa fırladık.

"Oturun," dedi öğretmenimiz, "Tolga oğlum, sen de ayağa kalkmak için debelenip durma orada, sırayı kıracaksın."

"Sanki kalkabileceğim de,"

dedi Tolga. "Ayıp olmasın diye yapıyorum, yoksa kalkana kadar ders çoktan biter."

Gülüşük.

"Eeee, söyle bakalım. Ne istiyorsun?" dedim.

Durup dururken bu kadar eziyet çekmezdi insan.

"Şey," dedi, "Batman olduğunu duydum. Doğru mu?"

"Olabilir, niye sorduğuna bağlı."

"Einstein," dedi, "Einstein iki gündür kayıp."

"Saçmalama Tolga," dedim.

"Einstein öleli yıllar oluyor."

"Hayır, o değil. Kedim."

"Kedinin adı Einstein mı?"

"Evet. İki gündür hiçbir yerde bulamıyorum onu."

"Hey bak," dedim. "Tamam Batman olabilirim ama benim işim suçluları adalete teslim etmek, kayıp fizikçi kedilere bekçilik yapmak değil."

Tolga bir an duraksadı. Sonra, "Birincisi," dedi, "kaybolmuş bir kediye bekçilik yapamazsın. Bekçilik yapmak, kaybolmasın ya da zarar görmesin diye dikkat etmek demektir. İkincisi, madem ki Batman'sin bir kediye bulmak senin için o kadar zor olmamalı. Ve üçüncüsü bu



kadar çok Amerikan filmi seyretme!"

Ders boyunca düşündüm, aslında haklıydı. Bu benim için de iyi bir deneme olurdu.

Dersten sonra, "Tamam," dedim, "Kediyi bulacağım."

"Öyleyse bugün okuldan sonra bize gel de, aramaya başlayalım."

Daha aramaya başlayalı yirmi dakika olmamıştı ki kediyi buldum. Tolgaların evinin arka bahçesindeki ağaca tırmanmış ama inememiş, oradan mahzun mahzun aşağıyı süzüyordu.

"Tolga," dedim, "Hani diyelim ki arka bahçede olacağı aklına gelmedi, sesini de mi duymadın?"

"Valla," dedi, "şimdi yalan söylemeyeyim, arada sırada bir miyavlama duyar gibi oluyordum ama, kedimin kaybolmasına çok üzüldüğüm için bana öyle geldiğini düşünmüştüm."

Kediyi bulmasına bulmuştum ama asıl sorun şimdi başlamıştı. Nasıl indirecektik?

"Sizde uzunca bir merdiven yok mu?" diye sordum Tolga'ya.

"Var tabii," dedi, "Ama

annem kullanmama izin vermiyor."

"O zaman babanı bekleyeceğiz."

"Ama baksana, kedicik susuzluk ve açlıktan ne hale gelmiş."

Gerçekten de kedi bizim kendisini bulduğumuzu anladığından beri ciyak ciyak bağırıyordu.

"İyi de," dedim, "ne yapabilirim? Ağaçlara tırmanmak tamam da aşağıya inmeyi hiç beceremem."

"Batman değil misin sen, uçsana," dedi Tolga.

"İyice kültürsüzmüşsün sen oğlum," dedim gülerek.

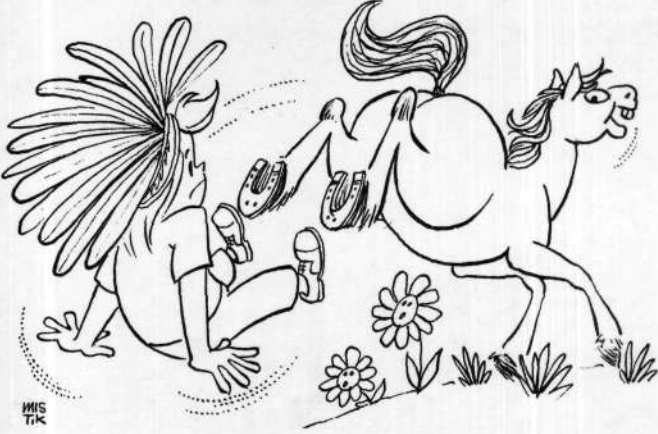
"Uçayım uçmasına ama ben gündüzleri uçamam ki. Biliyorsun gece çıkmama da annem izin vermiyor."

Beş dakika sonra ikimiz de düşüncelere dalmış, bir çıkar yol arıyorduk. Ağacın çevresindeki yedinci turumu tamamlamıştım ki, (ben ancak yürürken düşünebilirim,) Tolga aniden bana döndü.

"Baksana," dedi, "madem ki geceleri rahatça uçabilecek gücün var, bu güç senin gündüz vakti şu ağaçtan sapasağlam inmene de yeter, değil mi? Şimdi ağaca

tırmanırsın, kediyi alırsın ve bırakırsın kendini aşağıya. Bir yaprak gibi salına salına inersin."

Pek de haksız sayılmazdı. Madem ki geceleri o kadar



kuvvetliydim, gündüzleri de gücümün bir parçasını kullanabilmeliydim.

"Bir denemeye değer," dedim.

Hızlı hareketlerle ağaca tırmandım, kediyi kucağıma aldım ve kendimi aşağıya bırakıverdim.

"Bacağının kırılmasına çok üzüldüm," dedi Tolga, beni ziyarete geldiğinde, "Ama bir müjdem var. Einstein sapasağlam."

"En azından kediyi kurtarmayı başardık," dedim.

"Tabii ki," dedi, "Artık okulda herkes senin gerçek bir

Batman olduğunu biliyor."

"Ne Batman'i?"

"Ne demek ne Batman'i? Sen Batman değil misin?"

"Sen ne diyorsun azgın boğa," dedim, "Ben suların şefi Demir Tüy, tanımadın mı?"

Şimdi lütfen beni yalnız bırak.

Bacağımdaki kötü ruhları kovmam için uyumam gerek."

Tolga giderken bir taraftan başını sağa sola sallıyor, bir taraftan da, "Deli bu, deli yaa," diye

söyleniyordu.

Sonraaa... Sonra ne mi oldu? Bir gün hayvan avlamak için kurduğum tuzaklardan birine düşüp kafamı gözümü patlatınca kızılderililikten de vazgeçtim. Ardından, su borusu tamircisi olmaya karar verdim, daha sonra da kimyager. (Eminim evin halini tahmin edebiliyorsunuzdur.) Daha daha sonra akrobasi pilotu... Ve böyle devam etti, taa ki bir gün hikâyeler yazmaya başlayana kadar. Artık yalnızca yazıyorum ve istediğim zaman istediğim şey olabiliyorum. Yaaa!

BULUT LİLA



Melek Güngör

10

BULUT LİLA o gün Bulut Nine'sine söz verdiği gibi bulutlarını güneye doğru sürdü. Bu işi çok severdi. Bir yığın beyaz bulutu eteklerinin altına alarak dolaşmak, onların üzerinde oturarak aşağıda olup bitenleri izlemek çok zevkli oluyordu. Ama bulutları gelişigüzel dağıtıp oynayamazdı. Böyle yaparsa ninesini çok kızdıracağını ve bulutları yönlendirip yağmur yağdırma görevinin elinden gideceğini biliyordu, kurallar

böyle konulmuştu çünkü. Bir bulutun üzerine uzanarak elini çenesine dayadı, bol eteğinin katları arasından süratle fışkıran ve çabucak dağılıveren bulutçuklara bir süre baktı.

"Hem yağmurların düzenli yağmasını hem de oyun oynamayı sağlayacak bir yöntem bulmalıyım," dedi. 'Yoksa sıkıntıdan patlayacağım. Bu koskoca gökyüzünde öyle yalnızım ki!.

Şöyle bir durup aşağıyı

gözledi, kırmızı damlı evler bir görünüp bir kayboluyordu.

"Aşağıda yaşayan insanlar işlerini nasıl yoluna koyuyor acaba?" diye içinden geçirdi. "Belki hem eğlenmeyi hem de çalışmayı bir arada yapabilecek bir yol biliyorlardır. Şunların yaptıkları işlere bir baksam iyi olacak," diyerek yeryüzüne yakın bulutlardan birinin üzerine atladı. Bulutunu aşağıda uçsuz bucaksız uzayıp giden dağlar, ovalar ve küçük yerleşim yerlerinden alıp bir kentin merkezine doğru yöneltti. Bir süre sonra istediği yere ulaşmıştı. Oldukça büyük bir kentti bu. Yirmi katlı gökdelenler, otoyollar, bir sürü büyük meydan vardı. Bulut Lila keyifle dolaştı kentin üzerinde ve aşağıda konuşulanlara kulak verdi. Bazıları, "Yağmur yağacak mı acaba?" diye soruyordu birbirine.

Bazıları oldukça karamsardı. "Yok canım, hem baksana küçücük bir bulut bu. Ama bizimle eğlenir gibi başımızın üzerinde dolanıp durması ne kadar can sıkıcı. Aylardır bir damla bile yağmur yağdığı yok," diyordu bunlar.

Bulut Lila, "Küçük bulut ha!" diye söylendi kendi kendine ve bulutunu sağmaya başladı. Az önceki sözleri söyleyen adamın, Bulut Lila'nın yağdırdığı sağanak yağmur yüzünden kaçacak delik araması onu çok eğlendirdi ama, etekleri Bulut Nine'sine yeşil alarm göndermeye başlayınca çabucak vazgeçti bu yaramazlıktan.

"Aşağıyı biraz daha izleyip işimin başına dönmeliyim," dedi kendi kendine, "Yoksa cezalandırılacağım bu gidişle."

Bulutuna yön vererek evlerin üzerinde dolaşmaya başladı. Bazı evlerde çocuklar masalarının başında ders çalışıyor, bazılarında da oyun oynuyorlardı. Bazı evlerde ise bilgisayarlarının başında bir şeyler yazan, sonra da bunları ekranda izleyen çocuklar görünüyordu.

"ilginç bir şey bu," dedi Bulut Lila. "Bilgisayardan belki ben de yararlanabilirim."

Biraz sonra bulutunu gökte bırakmış, bilgisayar kullanan çocuklardan biriyle konuşmak üzere aşağıya iniyordu. Yeryüzüne ayak bastıktan sonra, bulunduğu yere en



Düşünüyorum da bu belki benim de işime yarar. Gökyüzünde bulutlan yönlendirmekten oyun oynamaya zamanım kalmıyor çünkü." Çocuk şaşkınlığını hiç gizlemiyordu. Bulut Lila, "Ah, kendimi tanıtmadım sana, ben Bulut Lila'yım. Bu yıl Atmosfer Okulu'nu

yaKın evin penceresinden içeriye şöyle bir göz attı. Bilgisayarının başında çalışan küçük bir çocuk vardı içeride.

"Merhaba!" diye seslendi. Çocuk şaşkınlıkla dönüp baktı, anlaşılan arkadaş beklemiyordu o gün.

"Merhaba!" diye tekrarladı Bulut Lila. "Bilgisayarını kullanmama izin verir misin?"

Çocuk, buluta benzeyen kızı merakla inceledi, sonra da, "Tabii kullanabilirsin ama pencereden girmen zor, kapıyı açayım sana."

Bulut kız duman olup içeriye süzölmüştü bile.

"Şaşırtıcı bir şekilde geldiğim için özür dilerim," dedi, "Ama bilgisayar çok ilgimi çekiyordu.

bitirerek Bulut Kız olma hakkını elde ettim. Görevim bulutlan yönlendirip gerekli yerlere yağmur yağdırmak. Biliyor musun bu benim çok hoşuma gidiyor ama, dediğim gibi hiç oyun oynayamıyorum," diye açıklamalar yaptı.

Çocuk, "Bilgisayarımın sana nasıl yardımcı olabileceğini bilemiyorum. Aslında onu kullanman doğru olur mu bundan da pek emin değilim," dedi kuşkuyla.

Bulut Lila, "Ne olur izin ver," diye yalvardı ona, "Hem eğer kabul edersen, seni bir buluta bindirerek kenti yukardan gezdirebilirim. Bilsen yeryüzü yukardan ne kadar güzel görünüyor. Ne dersin buna?"

"Peki, ama önce bilgisayardan nasıl yararlanmayı düşündüğünü söyle."

"Çok basit, onu gökyüzüne taşıyacağım, çünkü uzun süre yeryüzünde kalamam. Yoo, korkma. Bilgisayarını bozmam."

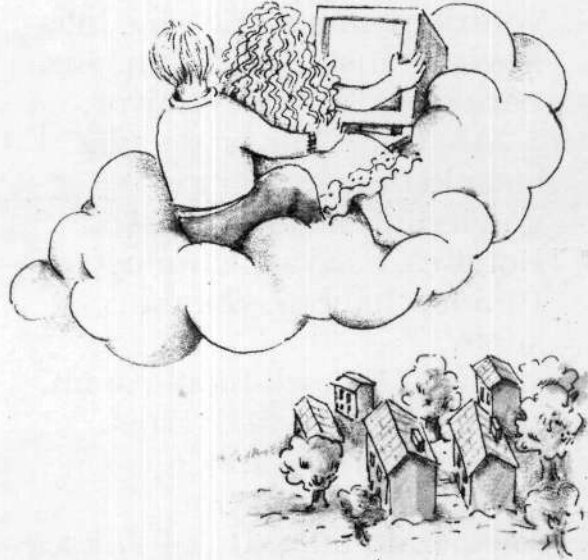
"Ama olmaz ki bilgisayarı çalıştırmak için elektrik gerekli."

"Ah bundan kolay ne var? Elektrik yüklü bulutlar ne güne duruyor? Herhalde biliyorsundur, şimşekler elektrik yüklü bulutların çarpışmasıyla oluşur."

"Elbette biliyorum. Ama eğer bilgisayarımı kullanmak istiyorsan benim de seninle gelmem gerekiyor. Çünkü o bana doğum günü armağanı," dedi çocuk.

Bulut Lila'nın kabul etmesi üzerine bilgisayarla birlikte buluta binip gökyüzüne yükseldiler. Çocuk, Bulut Lila'nın bu işi nasıl becerdiğini doğrusu pek anlayamıyordu ama, gökyüzünde ve bulutların üzerinde olmaktan çok mutluydu. Bilgisayarı beraberce bir bulutun üzerine yerleştirdiler. Bulut Lila'nın

söylediği gibi elektrik yüklü bulutlar sayesinde onu çalıştırmaları hiç de zor olmadı. Bulut Lila parmaklarını tuşlar üzerinde



13

gezdirerek hangi bulutu nereye göndereceğiyle ilgili bir tablo hazırlamaya koyuldu.

"Ah, ne kadar kolay olacak artık bulutları dağıtmak," diyordu delikanlıya. "İşte, güneye kümülüs nimbüsleri, doğuya da alto stratusları gönderiyorum. Ne harika değil mi? Her şeyi sıraya koydum. Artık rahatça oyun oynayabileceğim. Tamam bitti işte. Hadi şimdi gel oyun oynayalım."



ALTO
STRATUS
2-3 KM
YÜKSEKLİK-
TERİ BULUT
KÜMÜLÜS
NIMBUS
0-2 KM
YÜKSEK-
LİKTEKİ
BULUT

"İstesem, bizim kente biraz yağmur yağdırır mısın? Aylardır bir damla yağmadı. Susuzluk yüzünden ağaçlar kurumak üzere, parklar bahçeler bakımsız durumda. Hattâ kent meydanında bebek yontularıyla süslü çeşme bile kurudu. İnsanlar artık havuza para atıp dilek dileyemiyor."

"Ah, bunu biliyorum ama, sizin kentinize yağmur gönderilmesi Bulut Yüksek Komitesi'nce yasaklanmıştı. Bundan haberin yok mu senin?"

"Bulut Yüksek Komitesi mi? Hiç anlayamadım doğrusu," dedi çocuk şaşkınlıkla.

"Özür dilerim, bunu bilemezsin tabii. Bulut Yüksek Komitesi bulut insanların oluşturduğu bir komitedir. Onların işi dünyanın hangi bölgelerine yağmur yağdırılacağına karar vermektir. Sizin kente yağmur yağmasını da onlar yasakladı," dedi Bulut Lila.

"Ama neden yasakladılar?"

"Bilmiyorum ama, Bulut Nine'm kentinizdeki insanların doğayı bozduğundan söz ediyordu. Galiba bu yüzden. Neyse bırakalım bunları, haydi geliyor musun bulut kapmaca

oynamaya?"

"Ne olur birazcık yağmur yağdırsan, çok ihtiyacımız var!"

Bulut Lila önce pek yanaşmadı buna ama, çocuk oyun oynamayıp gitmek istediğini söyleyince, arkadaşsız kalmak istemediği için bunu kabul etti.

"Bulut Nine'm bana çok kızacak ama, biraz yağmur iyi olur herhalde. Nasıl yağdırmamı istersin?"

"Barajları dolduracak bir yağmur iyi olur."

"Peki bulutlarımızı gönderelim bakalım," dedi Bulut Lila ve eteğinin kıvrımları silkelemeye başladı. Önce bir yığın küçük beyaz bulut birbiri ardına çıkıp dans edercesine dolaşmaya başladı sonra daha koyu renkli olanlar ortaya çıktı. En sonunda ise simsiyah olanlar gökyüzünde koşturmaya başladı. Çocuk ve Bulut Lila bunları izleyerek çok eğleniyordu.

Bulut Lila, "Haydi siyah bulutları sağımaya başlayalım," dedi. Bu ikisinin de o kadar hoşuna gidiyordu ki, kahkahaları yağmurla ve gök gürültüleriyle birlikte tüm

kentin üzerine yayıldı. Bulut Lila ve çocuk, "Daha çok yağmur, daha çok yağmur," diyerek el çırpıyor, bir buluttan ötekine koşarak saklambaç oynuyordu. Yaptıkları işe kendilerini iyice kaptırmışlardı. Aşağıya ne kadar yağmur gönderdiklerinin farkında bile değillerdi. Kentte yaşayanlar aylarca bekledikleri yağmura kavuşmuştu. Önce çok sevindiler ama, bu kadar kısa bir zamanda bu kadar çok yağmur beklemiyorlardı

doğrusu. Kent halkı, yağmurla birlikte gelen selden kaçmak için ne yapacağını bilemez halde, oraya buraya koşuşturmaya başlamıştı. Bu sırada Bulut Lila ve arkadaşı, olan biteni görmeksizin bulutlar üzerindeki oyunlarına devam ediyordu. Ama bulut kızın etekleri kırmızı alarm vermeye başlamıştı bile. Sinyaller, o sırada Himalaya Dağları'nın bulutlarını denetleyen Bulut Nine'nin kulağına kadar gitti. Kızcağız oyun oynayabildiği için o



kadar mutluydu ki, durumu fark edemedi. Bulut Nine, Everest Tepesi'ndeki evinden öfkeyle ayrılarak yaramaz torununun ne yaptığını görmeye gitti. Gördükleri onu çok

şaşırtmıştı. Aşağıda olup bitenlere bir göz attıktan sonra bulut kızın karşısına dikildi.

"Bulut Lila!" diye seslendi. Sonra da bir bulutun üzerinde

sıçrayıp duran çocuğu gördü.

"Bu çocuk da kim, bu bilgisayarın ne işi var burada!" diye haykırdı. Bir bulutun üzerinden çocuğa kartopları fırlatmakta olan Bulut Lila, ancak o zaman eteğinin kırmızı alarm gönderdiğini anladı. Karşısına görkemli Everest Tepesi gibi dikilen nineyi görünce, neredeyse küçük dilini yutacaktı. Çocuk da çok korkmuştu.

"Şey, bu benim arkadaşım,

Bulut Nine'ciğim. Bana bilgisayarını ödünç verip, bir bulut dağılım tablosu oluşturmamı sağladı. Şimdi de benimle oyun oynuyor, ne olur onu cezalandırma."

Bulut Nine, "Önce seni cezalandırmam gerek," dedi, "Baksana aşağıda neler yapmışsın." Bulut Lila eğilip aşağıya baktı, o kadar çok



yağmur yağdırmıştı ki tüm yollar su dolmuş, nehirler taşmış, evleri su basmıştı.

Çocuk, "Kızmayın ne olur, diye yalvardı Bulut Nine'ye, "Yağmur yağdırmasını ben

istedim," dedi.

"O halde ben de seni cezalandırırım," dedi Bulut Nine öfkeyle. "Bundan böyle, yaşadığın kente dikilecek her ağaca karşılık biraz yağmur göndereceğim.

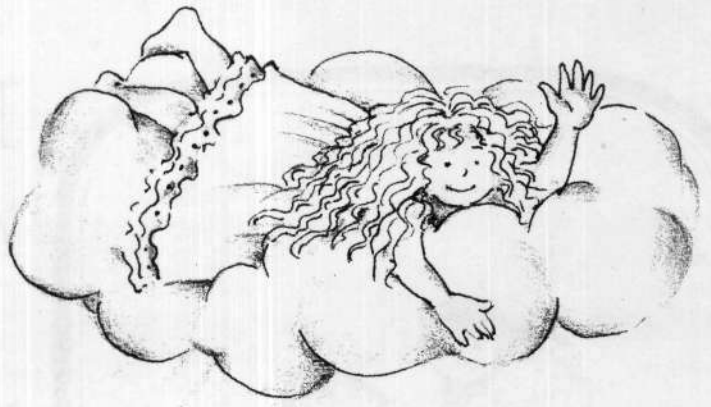
Bilgisayarınla birlikte aşağıya inip ağaç dikmeye başlamazsan, bir damla bile yağmur göremezsiniz!"

Çocuk, Bulut Lila'nın yardımıyla evine döndü. Ayrılacakları sırada Bulut Lila sevgiyle öptü arkadaşını.

"Üzülme," dedi, "Beni her görmek istediğinde bir ağaç dik, hemen koşup gelirim sana. Ama şimdi gitmeliyim, Bulut Nine çok kızdı. Bundan böyle ağaç dikersen, bulut sağmama izin verir."

"Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. İstersen hemen bilgisayarının



başına geç ve ağaç dikeceğin yerlerin planını hazırla."

"Bu çok iyi bir fikir," dedi çocuk. "Evet,

bir plan yapıp kenti ağaçlandıracağım. Biliyor musun, büyüyünce hangi mesleği seçeceğime karar vermiş oldum. Orman mühendisi olacağım ve seni her zaman görmek için ağaç dikeceğim."

Bulut Lila çocuğun evinden uzaklaşırken, onun sözünü tutacağını düşünüyordu ve mutluydu.

Artık, onun için ağaç dikecek çok sevdiği bir arkadaşı vardı.



MASAL ADAM

Marcello Argilli

Resimler: *Veli Kahraman*

İtalyancadan çeviren: Aslı Özer



TAM GÜN eğitim veren, her türlü modern eğitim aracının bulunduğu, en yeni eğitim yöntemlerinin denendiği bir okul varmış.

Ödevler elektrikli daktilo ile yazılır, matematik problemleri otomatik hesap makinesi ile çözülürmüş. Sözlülerin video kasetleriyle yapıldığı bu okulda tuvalete gitmek için ingilizce izin istemek gerekiyormuş.

Bir gün öğretmenlerden biri öğrencilerine ders konusu olarak masalları vermiş. Ama öğrencilerden masal okumalarını, masalı analiz etmelerini, eleştirmelerini, kimyasal analizini yapmalarını istemiyormuş. Öğrencilerin en eğlenceli, en bilimsel ve en yaratıcı yöntemi kullanarak

çalışmalarını istiyormuş.

"Çocuklar," demiş,
"bugün çalışma konusu
olarak masalları
veriyorum size. Sizden
istediğim de masal
yapmanız. Konu masal da
olsa, yine her zamanki gibi
en uygun malzemelerden, en
gelişmiş teknolojilerden
yararlanmanızı bekliyorum."

Öğrenciler doğruca her tür
araç gerecin bulunduğu
laboratuvara girmiş. Kimi
matkabın başına geçmiş, kimi
makinelere; kimi tornanın
başına, kimi de mühendis
masalarının başına geçmiş.
Hammadde olarak kil
kullanan da olmuş, plastik
kullanan da. Bazıları altın
tozu ya da gümüş tozu
kullanarak masal
yaratabileceğini düşünmüş.

Zil çaldığında bir parçacık
bile masal yapamamışlarmış
daha.

"Yarın devam ederiz artık,"
demiş öğretmenleri. "Daha
bilimsel yollardan giderek
bulabileceğinizi sanıyorum."

Ertesi gün çocuklar
mikroskop, şeritli hesap
makinesi ve bilgisayar
kullanarak yeniden çalışmaya
koyulmuş.



Ama ne yaptılar ne ettilerse
bir türlü başaramamışlar. Bir
tүrlü masal yapamıyorlarmış.

Tam çocuklar sülfirik asitle
gül yapraklarını ve Gianni
Rodari'nin bir posterini
eritirken oradan geçen yaşlı
bir adam laboratuvarın
penceresine yanaşmış.

"Ne yapıyorsunuz çocuklar?"
diye sormuş.

"Masal yapmaya çalışıyoruz."

"İyi de bu iş böyle olmaz ki!"

"Siz nereden bileceksiniz ki?"

"Bilmez olur muyum hiç!

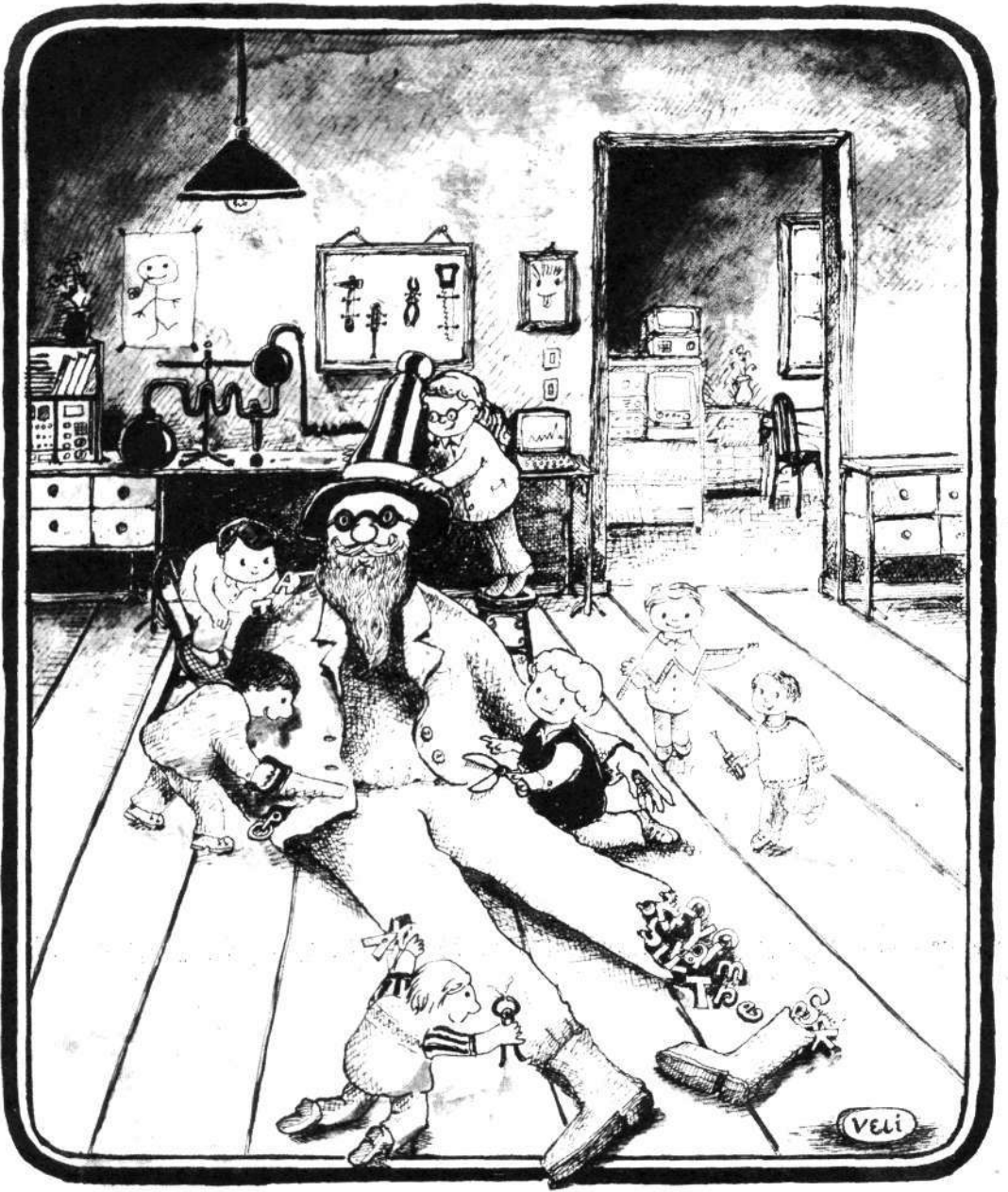
Ben kendim masalımlı."

Bir konu üzerinde en iyi
yöntemi kullanarak çalışma
alışkanlığı edinmiş olan bu
çocuklar, onun neden
yapıldığını öğrenmeleri
gerektiğini bildikleri için yaşlı
adamı içeri davet etmiş.

"İzin verirseniz sizi incelemek
isteriz," demişler.

GIANNI
RODARI
ANDERSEN
ÖDÜLÜ SAHİ-
Bİ İTALYAN
YAZAR

2.3.VE 5.
SAYILARI-
MILDA
ÖYKÜLERİ
VAR...



"Memnuniyetle," diye cevap vermiş yaşlı adam, "İşte hurdayım."

Öğrenciler, içinde ne olduğunu anlamak için, masal adamı testere, matkap ve

kerpetenle küçük küçük parçalara bölmüş.

Sonra da, "İyi ama içinde sadece sözcükler var!" diye bağırılmışlar şaşkınlıkla.

"Öyle zaten, ne sanmıştınız!"

demiş tekrar eski haline dönüveren masal adam. "Biz masallar sözcüklerden yapılıız. Anladınız değil mi, ne gerekiyormuş masal yapmak için?"

"Anladık tabii," diye cevap vermiş çocuklar hep bir ağızdan.

Masal adam, çocuklarla vedalaşmış ve oradan ayrılmış.

Çocuklar masalın hammaddesinin sözcükler olduğunu öğretmene söylediklerinde, "Aferin çocuklar," demiş öğretmen, "Gerekli hammaddeyi keşfettiniz. Şimdi artık istediğiniz kadar masal yapabilirsiniz."

Çocuklar bu hammaddeyi bol bol bulabilecekleri sözlüğü açmış, sözlüğün içi bir sürü sözcükle doluymuş.

Sözcükleri sözlükten çıkarıp kocaman bir masanın üstüne yığmışlar. Soyut ve somut sözcükleri, kısa ve uzun sözcükleri ayırmışlar, sıfatları, fiilleri, zamirleri gruplamışlar, süzgeçten geçirmişler, biraz su katıp yoğurmuşlar. Masal biçimine sokmaya çalışmışlar.

Masal yapamadıklarını görünce birkaç yumurta, kabarması için biraz kabartma

tozu katmışlar. Kaynatmışlar, kızartmışlar, kurutmuşlar. Esprili olsun diye ispirtoya batırmışlar, hüznü olsun diye gözyaşlarıyla ıslatmışlar, daha fantastik olması için canlı ve parlak renklerle boyamışlar.

Gerekli hammaddeyi de buldukları halde bir türlü masallar ortaya çıkmıyormuş, ama yılmamışlar, yorulmamışlar. Galileo Galileo'nun yöntemini kullanarak 'tekrar tekrar deneyerek' çalışmalarına devam etmişler. Sözcükleri birbirlerine yapıştırarak kuyrukluyıldız gibi şeritler yapmışlar, kokteyller hazırlamışlar, imbiklerde damıtmışlar. Sadece sabır meselesiymiş bu; denemek, tekrar denemek gerekiyormuş-.

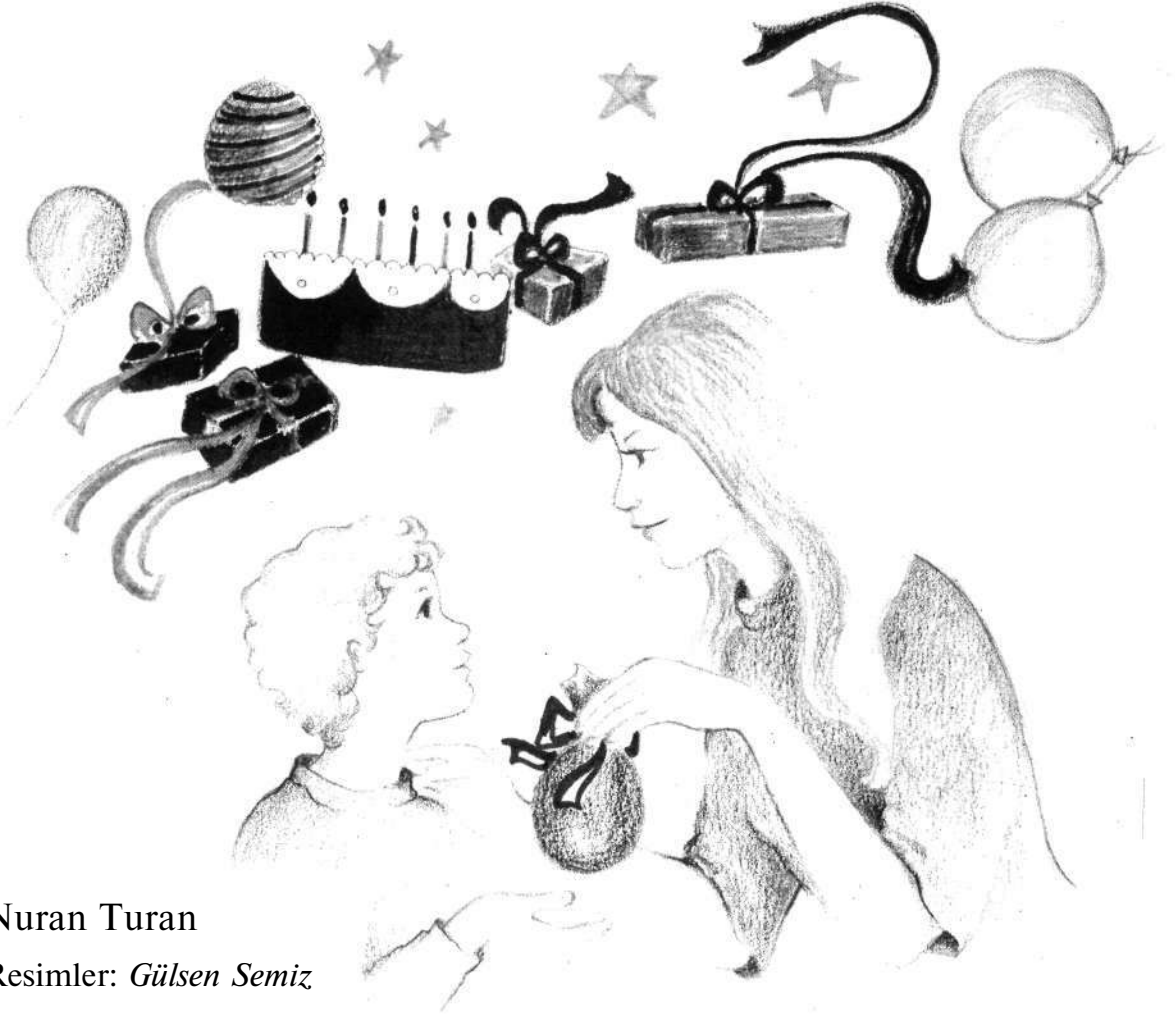
Yöntemlere uyarak ve yorulmadan; o gün, ertesi gün, daha ertesi gün ve daha ertesi gün de çalışmalarına devam etmişler.

Biliyor musunuz, hâlâ oradalar...

Haftalardır orada, o laboratuvarda masal yapmak için bilimsel bir yol bulacaklarına inanarak çalışmalarına devam ediyorlar.

SERDARIN MİSKETLERİ

22



Nuran Turan

Resimler: *Gölsen Semiz*

SERDAR'A DOĞUM gününde bir sürü hediye gelmişti. Armağanların arasından Serdar yalnızca Gölsen Abla'sının getirdiği bir file dolusu misketi yatağına götürmüştü. Uyurken sımsıkı

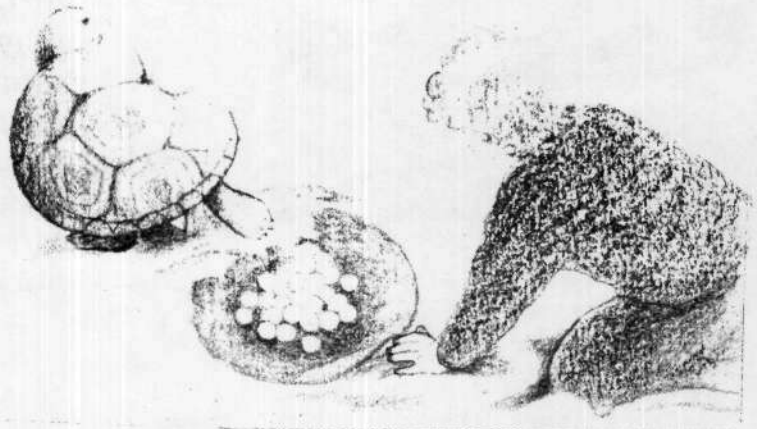
sarıldığı misket torbası ona öyle büyük mutluluk veriyordu ki... Gerçekten de her biri ayrı renkte olan misketler çok güzeldi. Sanki içlerinde gizli birer dünya vardı. Bu gizemli dünyaların

büyüsünden kurtulamayan Serdar çareyi misketleri ile birlikte uyumakta bulmuştu. Uyumadan önce her birini ayrı ayrı torbadan çıkarıp ışığa tutarak içlerindeki gizli dünyaları keşfetmeye çalışmıştı. Misketlerin içindeki renkler ışıktayken oynuyor, ışık ve renkten oluşan hareketli bir resim oluştuyordu.

Misketlerden bir tanesi, düz beyaz olanı Serdar'ın dikkatini çekmişti. Yatmadan önce hepsini dikkatlice toplayıp torbasına doldurdu. En üste de beyaz misketi koydu. Torbayı yastığının üzerine yerleştirdi, eli torbanın üstünde uykuya daldı.

Gece yarısı yerlere saçılan misketlerin çıkardığı sesle uyandı. Hemen yataktan atlayarak telaşla toplamaya başladı. Hepsini toplayıp torbaya koyduğunu sandığı sırada beyaz misketin ağır ağır yuvarlanarak kapıya doğru gittiğini gördü. Terliklerini giyerek, aralık kapıdan dışarı çıkan misketi izlemeye koyuldu. Misket sokak kapısına gelip kapının önünde

durdu. Sanki Serdar'ın kapıyı açmasını bekliyordu. Gerçekten de Serdar kapıyı açar açmaz ağır ağır yoluna devam etti. Serdar bu güzel yaz gecesinde, mehtabın her yeri gündüz gibi aydınlattığı kumsalda hiç düşünmeden misketin peşine takıldı. Misket önde Serdar arkada bir süre gittiler. Birden misket kumsaldaki bir çukura düşüverdi. Serdar bir anda ne yapacağını şaşırdı. Acaba çukurdan çıkarsam yoluna devam eder mi diyerek çukura eğilip baktı; bir de ne görsün! Çukurda kendi misketine benzer bir sürü misket durmuyor mu? Henüz şaşkınlığından kurtulamadan iki garip şeyin acele acele çukuru kapattığını gördü. Ayağa kalktı. Dev bir kaplumbağanın arka ayaklarıydı gördüğü. Az sonra çukuru kapatan koca



kaplumbağa ağır ağır denize doğru yürümeye başladı.

Serdar gördüklerinin etkisinden birazcık kurtulunca yavaş adımlarla eve döndü. Misket torbası yatağın üzerinde duruyordu. Torbaya sarılarak derin bir uykuya daldı yine.

Sabah uyandığında gece olanları hatırlayınca paniğe kapıldı. Misket torbasını yatağının üzerine döküp misketlerini saydı. İşte tam 19 tane misketi vardı. Yirminci, beyaz misketi yoktu. Hemen elini yüzünü yıkayıp yatağını topladı ve kahvaltıya gitti. Kahvaltıda annesi neden bu kadar dalgın olduğunu, ne düşündüğünü sordu. Serdar

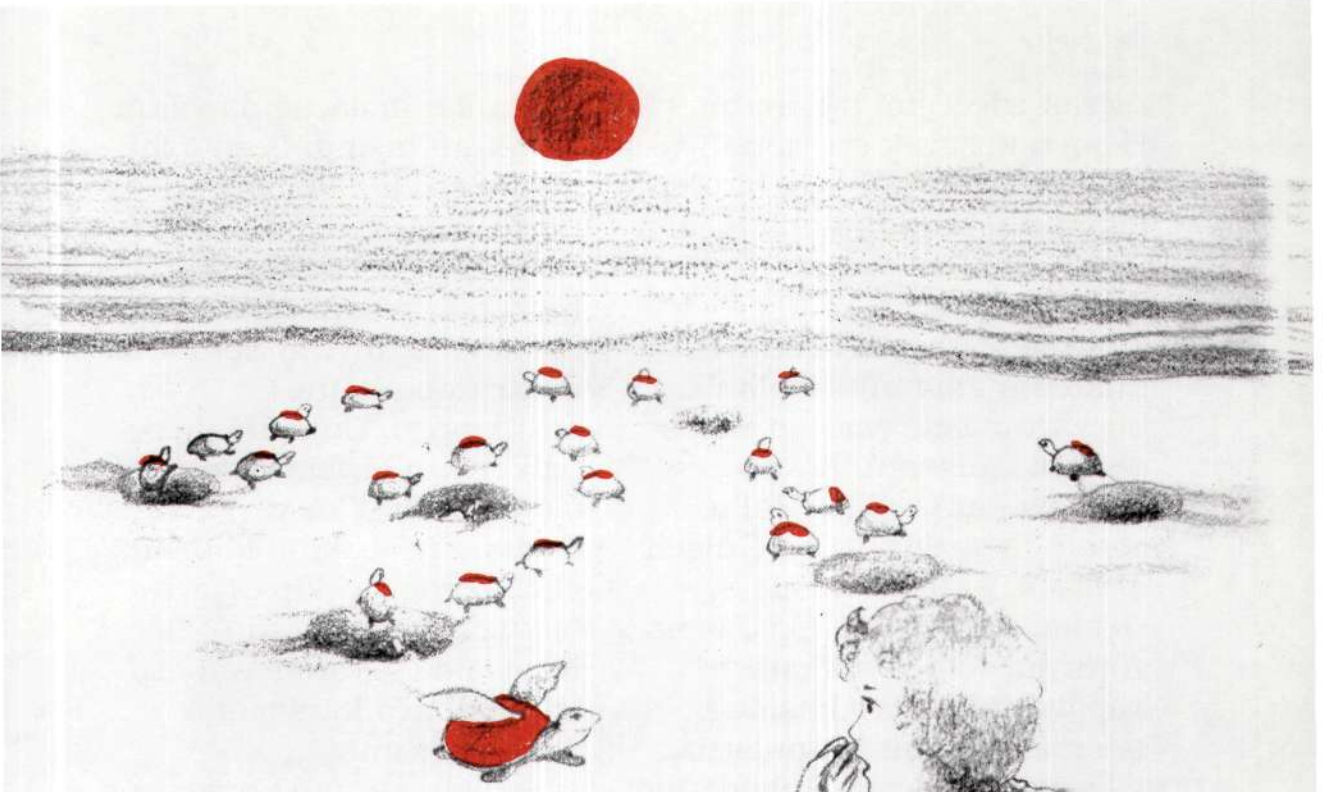
bir şey söyleyemedi. Annesine gece olanları anlatsa, kadıncağız oğlunun aklından şüphe ederdi herhalde. Kahvaltıdan sonra:

"Ben deniz kenarında oynamaya gidiyorum," diyerek evden fırladı ve soluğu çukurun olması gerektiği yerde aldı. Sahilde bir hayli dolaştığı halde çukurun yerini bulamadı. Öğlene kadar dolaştı durdu.

Serdar, gece olanlar acaba rüya mıydı diye çok düşündü. Olanları bir türlü açıklayamıyordu. Böylece günler geçip gitti.

Bir sabah ansızın uyanan Serdar sanki bilinmeyen bir yerden bir komut almış gibi sahile koştu. Güneşin ilk ışıklarının aydınlatmaya başladığı kumsalda ömür boyu unutamayacağı bir manzara ile karşılaştı. Yüzlerce minik kaplumbağa paytak paytak yürüyerek denize doğru gidiyordu. Serdar donup kalmıştı. Şaşkınlığı henüz geçmemişti ki, onu daha da çok şaşırtan başka bir şey oldu. Kaplumbağalardan biri diğer kardeşleri gibi denize gideceğine geri





dönüp ona doğru gelmeye başladı. Bu kaplumbağa çok ilginçti. Kabuğunun üzerinde bir çift kanat vardı. Açık mavi kanatları sanki dalgaların köpüğü gibi duruyor ve minik kaplumbağaya ilginç bir görüntü veriyordu.

Çok heyecanlanan Serdar öylesine bir duygu seline kapılmıştı ki, nefesini tutmuş, sadece olanları seyretmekle yetiniyordu. Şimdi tam Serdar'ın önüne gelip durmuştu minik kanatlı kaplumbağa. Elini uzatsa onu tutacaktı neredeyse. Acaba

dokunmama izin verir mi diye düşündü Serdar. O sırada minik kaplumbağa havalandı ve denize dalarak gözden kayboldu.

Serdar oracıkta kalakalmıştı. Gördüklerine bir türlü inanamıyordu. Güneşin gökte yükseldiğini görünce eve dönmesi gerektiğini, annesinin

merak edeceğini düşündü. Hemen koşarak eve döndü ve yatağına girdi. Annesi bir derdi olduğunu anladiysa da nasıl yardımcı olabileceğini bir türlü kestiremedi.

Günlerce kendi kendine düşünen ama bütün olanlara bir yorum getiremeyen Serdar, derdini Gülşen Abla'sına açmaya karar verdi. Hafta sonunda yazlığa gelen Gülşen Abla'sını kapıda karşıladı. Hemen elinden tutup odasına götürdü. Kapıyı dikkatlice kapadıktan sonra başına gelenleri ona bir bir anlattı.

Doğrusu Gülşen Abla da hiç böyle bir şey duymamıştı. Sonra kütüphaneye gidip kaplumbağaları anlatan ansiklopediyi aldı. Birlikte kaplumbağaların hayatlarını okudular. Tabii ansiklopedide kanatlı kaplumbağalardan hiç söz edilmiyordu.

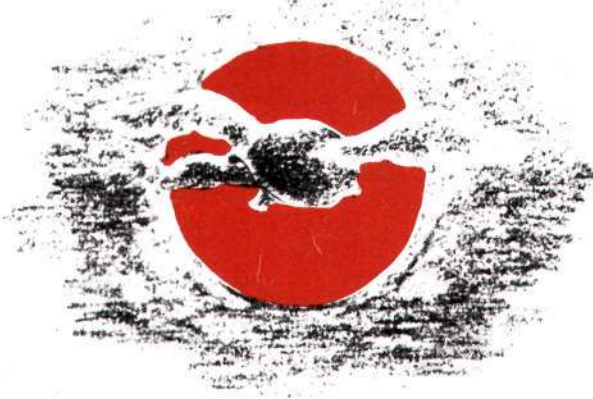
Olanlar Serdarla Gülşen Abla'sının arasında sır olarak kaldı. Zaten anlatsalar da kimse inanmazdı ki.

Okullar açılacağına yakın yazlıktan taşındı Serdar'lar. Okul Serdar'a olanları unutturmuştu.

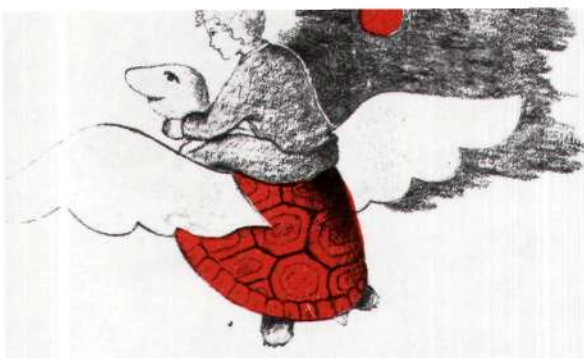
Bir gece ders çalışırken balkon kapısının tık tık diye çalındığını duydu. Serdar'lar dokuzuncu katta oturuyordu. Bu nedenle balkondan birisinin gelmesi olanaksızdı. Yine de ne var acaba, diye balkon kapısına gitti. Perdeyi çekip dışarı baktığında ne görsün? O! Kumsalda gördüğü kanatlı kaplumbağa karşısında durmuyor mu?

Kapının yanında durup ne yapacağını düşünürken, bir yandan da kaplumbağaya

bakıyordu. Serdar kaplumbağanın gözlerindeki dost bakışları görünce dayanamayıp kapıyı açtı.



Kaplumbağa öyle yumuşak bakışlarla bakıyordu ki, dayanamadı elini uzatıp onu okşamaya başladı.



Kaplumbağa kaçmayınca ona daha çok sokuldu. Kaplumbağa bir anda Serdar'ı da üstüne alıp kocaman kanatlarını açarak havalandı. Serdar korku ve şaşkınlık içinde kaplumbağaya sımsıkı sarılmıştı. Aşağıda kentin ışıkları yanıp sönüyordu. Epeyce uçtuktan sonra bir dağın tepesinde pırıl pırıl güneşin aydınlattığı bir göle geldiler. Kaplumbağa Serdar'ı sırtından indirdi. Sonra ağır ağır göle doğru gidip yüzmeye başladı. Sanki Serdar'a, "Haydi sen de yüz!" demek ister gibi, arada bir geri dönüp bakıyordu. Serdar zaten yüzmeyi çok severdi. Hattâ önceki yıl yüzme kulübünde birkaç madalya almıştı. Geçen yıl ise şehirden ayrıldıkları için yüzme antrenmanlarına gidememişti. Bu kış da ailesi kulüp uzak diye onu göndermekten vazgeçmişti. Hem bu yıl

dersleri de çok ağırdı.

Serdar daha fazla düşünmeden hemen soyunup suya atladı. Önce oyun gibi gölün bir başından bir başına gitti geldi. Sonra önü sıra yüzen kaplumbağaya yetişmeye çalışarak hızlı hızlı yüzdü. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu ama artık yorulduğunu hissetti. Zaten kaplumbağa da sudan çıkmış onu bekliyordu. Hemen çıktı ve giyindi. Kaplumbağanın sırtına atlayıp yine boynuna sıkı sıkı sarıldı. Balkona indiklerinde kaplumbağayı gözlerinden öptü. Kaplumbağa havalanınca da arkasından el salladı. Sonra yatağına girip derin bir uykuya daldı.

Sabah kalktığında gece olanları düşündü. İçini bir anda büyük bir sevinç kapladı. Demek artık eve gelir gelmez derslerini bitirirse sevgili kaplumbağası onu



yüzmeye
götürecekti.
Yoksa gece
olup bitenlerin
tümü bir rüya
mıydı? Bütün
günü heyecanla
geçirdi. Eve
gelir gelmez
ödevlerini
bitirdi.
Yemekten
sonra odasına
çekildi ve sık
sık pencereden
bakarak
kaplumbağayı

28

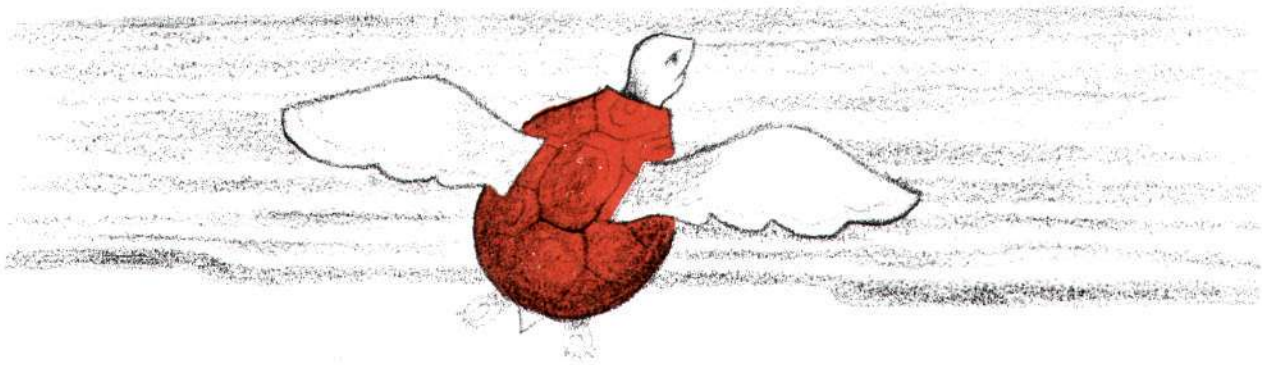
bekledi. Az sonra gökten
süzülerek koca bir karaltı
balkona indi. Balkon kapısını
açan Serdar kendini
kaplumbağanın sırtında
buldu. Bir önceki akşam
yaşadıklarının aynısını yaşadı.
Yatağa girdiğinde sevinçten
bütün bedeni kıpır kıpırdı.

Günler birbirini kovalayarak
geçiyordu. Serdar bir yandan
derslerine çalışıyor bir yandan

da kaplumbağasıyla yüzme
çalışmalarını sürdürüyordu.

Gazetede yüzme yarışlarının
yaklaştığını, yüzücülerin
yoğun bir çalışma içine
girdiğini okuyunca ne yapıp
edip annesini kandırdı
ve yarışlara katıldı.

Yarışlarda Serdar sanki
yüzmüyordu da uçuyordu.
Bütün birincilik madalyalarını
Serdar topladı.



BENJAMİN ANNA'YI SEVİYOR

Yazan: Peter Hartling Çeviren: Necdet Neydim. Afa Yayınları. 1991. III. hamur kâğıda, karton kapaklı, 78 sayfa,



Peter Hartling, 1933 yılında Chemnitz'de doğdu. 2. Dünya Savaşı'nda Ruslara tutsak düşen babasını, ve bir yıl sonra da annesini kaybetti. Çeşitli gazetelerde yazıları yayımlandı, şiir, öykü ve roman yazdı. Oma (Büyükanne) adlı çocuk romanı Alman Gençlik Kitabı Ödülü'nü, Benjamin Anna'yı Seviyor da "La vache qui lit" Çocuk Kitabı Ödülü'nü aldı.

Yazarın diğer kitapları: Hölderlin, Aile Şenliği ya da Öykünün Sonu, Zwettl, Bir Kadın, Hubert ya da Casablanca'ya Dönüş, Büyükanne, Mavi Kapının Ardında.

"Bu bir önsöz değil. Benjamin Körbel ile Anna Mitschek'in öyküsünü neden anlattığımı yalnızca birkaç cümleyle açıklamak istiyorum. Zaman zaman yetişkinler çocuklara şöyle derler. Siz aşkın ne olduğunu henüz bilemezsiniz. Büyüyünce öğrenilir bu.

"Bu yaşlılar bir yığın şey unutmuş olmalılar. Sizinle konuşmak istemezler ya da aptal numarası yaparlar.

"Çok iyi anımsıyorum, ilk kez yedi yaşında aşık olmuştum. Kızın adı Ulla'ydı. O bu kitaptaki Anna değil. Ama Anna'yı anlatırken Ulla'yı da düşünüyorum.

"Ben, Anna'yı bir süre çok sevdi. Anna da Ben'i."

Härtling ünlü romanı *Benjamin Anna'yı Seviyor* için yazdığı giriş yazısında böyle söylüyor. Olay Polonya'dan göç eden Anna ve ailesinin Almanya'ya yerleşmesiyle başlar. Benjamin ve arkadaşları sınıflarına gelen bu yabancı kızı önceleri yadırgarlar.

"Anna'nın herşeyi komikti. Blucin yerine uzun eski moda bir elbise vardı üzerinde. Saçı örgülü ve çok uzundu. Soluk bir yüz, ince sıska bir vücut, sümüklü bir burun. Ben, Anna'yı berbat buldu."

Evet, Ben Anna'yı berbat bulmuştur. Ama kısa bir süre sonra Benjamin hayatının ilk aşkını Anna'yla yaşayacaktır.

Güzel okumalar...

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.



... Doktor Ben'in tamamen iyileştiğini görünce, onun iki gün içinde okula başlayabileceğini söyledi. Babası Mitschek'leri ziyaret ettiğini anlattı. Anna çok iyi ve sana selam söyledi, dedi.

Onu gördün mü?

Gördüm, babasını ziyarete gittim.

Ben endişeyle, belki de benim ve Anna'nın yüzünden, diye geçirdi aklından.

Ama babası şöyle dedi? Biliyor musun, belki Anna'nın babasına bir iş bulma konusunda yardım edebilirim diye düşündüm. Böyle beklemek ve oraya buraya itilmek çok kötü. Bay Mitschek bu yüzden çok öfkeli.

...

Ben yalnızca Anna'yı düşünüyor-
du.

Anna gidiyor, diye düşündü. Anna gidiyor. Ve sordu? Anna da gidiyor mu?

Evet, dedi babası. Buna çok üzül-
düm. Ama birbirinize mektup yazabi-
lirsiniz.

Ben duvara doğru döndü. Babası bir süre daha hiç konuşmadan yanın-
da oturdu.

Anna ona bir sürpriz yaptı. Yeni-
den okula başladığı gün onu garaj ka-
pısının önünde bekliyordu. Annesi
bunu biliyordu ama daha önce tek ke-
lime söylememişti. Önce koş koş
Anna'nın yanına gitmek istedi ama
kendini tuttu, yavaş yavaş ona doğru
yürüdü.

Seni buraya birisi mi getirdi? diye
sordu.

Hayır.

O zaman epeydir bekliyorsun. Bu
harika.

Anna okuldan söz etti.

Ben, Jens'i ve Bernhard'ı sordu.

Anna bu konuya girmede. Tam tersi-
ne, biz gidiyoruz, dedi.

Evet, dedi Ben. Biliyorum.

Gelecek hafta gidiyoruz.

Sonra Anna, Ben'in hoşuna giden
şeyler söyledi. Üzgünüm, senin yü-
zünden. Çünkü artık birbirimizi göre-
meyeceğiz. Anna için okulda büyük
bir veda partisi verildi. Bay Seib-
mann Anna'ya yeni bir sırt çantası ar-
mağan etti. Çantanın parasını sınıf
kendi arasında toplamıştı. Anna çok
utandı. Ben Anna'ya eve kadar eşlik
etti. Ona yine tren yolundaki küçük
kulübeye gitmeyi önermek istedi.
Ama yapmadı, çünkü Anna çok heye-
canlıydı ve Anna'nın ailesi toplanı-
yordu. Herkes onunla el sıkıştı. An-
na'nın annesi onu her iki yanağından
öptü. Bu Ben'in komiğine gitti.

Haberleşeceğiz, dedi Bay Mits-
chek. Baban çok iyi bir insan.

Sen de, dedi Anna.

Sonra Anna ona bir parça eşlik etti.

Birden durdu. Yardım etmem ge-
rek, dedi. Yoksa annem kızar.

Veda için Anna'ya bir öpücük ver-
mem gerek, diye düşündü Ben. Ama
yapmadı. Anna onun göğsüne dokun-
du ve deli gibi koşarak uzaklaştı. Ben
ardından bir süre baktı. Sonra o da
koşmaya başladı. Kafasının içinden
bir sürü cümle geçiyordu. Anna'yı se-
viyorum. Anna gidiyor. Anna'ya he-
men mektup yazmam gerek. Anna zi-
yarettime gelebilir. Anna'yı gerçekten
seviyorum.

Ağlayabilirdi, ama ağlamadı. ”

BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK

Hazırlayan: Aslı Özer

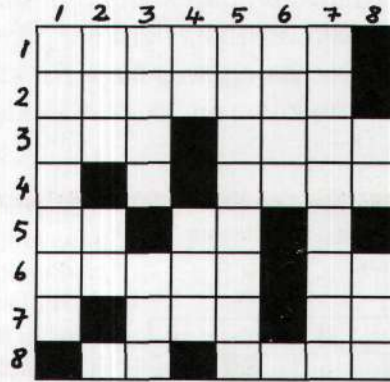
SOLDAN SAĞA

1. *Savaş ve Barış*, *Anna Karenina* adlı yapıtlarıyla tanınan ünlü Rus yazar. 2. Japon kâğıt katlama sanatı. 3. *canın yongasıdır* - Avrupa'da bir akarsu. 4. **TERSİ**, Uygun görülmeyen tepki ve davranışları önlemek için üzüntü, sıkıntı, acı veren uygulama. 5. Anlamlı iz, işaret. - Kara sözcüğünün sessiz harfleri. 6. **TERSİ**, Sulandırılmış yoğurda salatalık ya da marul doğranarak yapılan iştah açıcı yiyecek. - Bir organımız. 7. Bal ve balmumu yapan, iğnesiyle sokan böcek. - Bir soru eki. 8. Bir sayı. - **TERSİ**, Bir erkek adı.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Bir çizgi roman kahramanı. 2. O yer. - Bir soru eki. 3. *Melek Güngör'ün* Kırmızıfatre'nin dokuzuncu sayısındaki öyküsünün kahramanının adı. - Bir erkek adı. 4. **TERSİ**, Bir spor kulübünün isminin baş harfleri. - Bir yağış şekli. 5. Türlü hastalıkları taşıyan, insanlarda asalak olarak yaşayan bir böcek. 6. Boynun iki yanında, kolların gövdeye bağlandığı bölüm. 7. Tekrarlama. 8. Kimyada aktinyumun simgesi. - **TERSİ**, Türkiye'nin en kalabalık şehrinin isminin son hecesi.

Çözümü gelecek sayıda.



BİZ

BİZE

Sevgili Kırmızıfare'ciler,

Hani derler ya, *"On parmağında on hüner,"* işte öyle biri bu sayımızın konuğu arkadaşımız **Ayşe Başak Vural**.

Bize yazdığı ilk mektubunda,

"Edebiyata, sanata ve kitaplara özel bir ilgim var. 2. sınıfta Else Holmelund Minarik'in *'Küçük Ayının Dedesi ve Ninesi'* adlı öyküsünü sınıfta sahneye koydum. 3. sınıfta ise *'Kitaplarla Kişilikli Öğretim'* adlı öykümü sahneledim. Ayrıca okulun kompozisyon

yarışmasında ödül aldım," diyordu.

Aradan bir buçuk yıl geçti, Başak'ın edebiyata ve sanata ilgisi her geçen gün artıyor, başarılarına başarılar katıyor.

Kırmızıfare'nin ilk dostlarından biri olan Başak, 10 yaşında. Öyküler, şiirler,

senaryolar ve çok da güzel mektuplar yazıyor. Geçen yıl Ankara'da 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı etkinlikleri sırasında düzenlenen

"Büyüklerle Öğütler" paneline konuşmacı olarak katılan Başak, yine geçen yıl yapılan "Hindistan" konulu bir resim yarışmasında dereceye girdi. Muhabiri olduğu Çankaya Çocuk Gazetesi'nin bir sayısını bize göndermiş Başak. Çankaya Belediyesi'nin kültür hizmeti olarak ücretsiz dağıtılan bu aylık çocuk gazetesi gerçekten

çok güzel hazırlanmış.

Sevgili Başak'ın başarılarının devamını dilerken 10. sayıda buluşmak üzere hoşça kalın diyoruz. Yazışmak isteyenler için Başak Vural'ın adresi: Oran Şehri Karacaoğlan Sok. 24/1 Çankaya- Ankara



32

3. sayıdaki bulmacanın çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	P	I	T	I	R	C	I	K
2	A	R	A	B	A		R	E
3	P	A	K	A	L		E	L
4	A	K		K	N	P		O
5	T		U	K	O	K		Ğ
6	Y	A	R	A			A	L
7	A	K	A	Y	İ	F		A
8		A	L	A	K	A		N

8. sayımızdaki bulmacayı çözüp, kurada ücretsiz abone yapma hakkını kazanan abonelerimiz ve onların abonelik armağan ettikleri arkadaşları: Ilgın Aksoy (Gülfem Aşkun), Nadide Ekin Alioğlu (Sencer Aklan)

Bulmacaları doğru olarak çözen tüm arkadaşlarımızı kutluyor, yeni arkadaşlarımız Gülfem ve Sencer'e aramıza hoşgeldiniz diyoruz.

Mektup arkadaşı mı bulmak istiyorsunuz? O zaman bize kendinizi tanıtan, nasıl bir arkadaş bulmak istediğinizi anlatan bir mektup yazın. Belki de Kırmızıfare aracılığıyla yıllarca sürececek bir dostluğun temelini atmış olacaksınız.

Yarın, Okuyanların Olacak!

MAVİBULUT YAYINLARI 1994

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

45.000.-

45.000.-

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Kardeş isteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Al Takkeli Dev... (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Aç Tırtıl * *Eric Carle*

180.000.-

180.000.-

180.000.-

85.000.-

85.000.-

30.000.-

30.000.-

30.000.-

30.000.-

85.000.-

85.000.-

70.000.-

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*
Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

24.000.-

24.000.-

24.000.-

24.000.-

24.000.-

KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) * *A. Exupery*

95.000.-

DERGİLER

KIRMIZIFARE (aylık dergi)

1 yıllık abonelik

30.000.-

300.000.-

2. Cilt

450.000.-

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)

35.000.-

1 yıllık abonelik

140.000.-

DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz * *Emel Tezcan, Filiz Ateş Anğ*

145.000.-



**"Ben de
Kırmızıfare'ye
aboneyim!.."**